

Sygn. akt: XU-521/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 15 lipca 2014r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **A. N. i S. N.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 14 czerwca 2013r. znak: O.- (...)

i z dnia 14 czerwca 2013r. znak: O.- (...)

w sprawie **A. N. i S. N.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o jednorazowe odszkodowanie

- zmienia zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcom A. N. i S. N. prawo do jednorazowego odszkodowania po zmarłym w skutek wypadku przy pracy D. N. w kwocie 32.851,00 zł (trzydzieści dwa tysiące osiemset pięćdziesiąt jeden złotych) oraz kwotę 12.775,00 zł (dwanaście tysięcy siedemset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwiększenia na uprawnionego drugiego członka rodziny.
- zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawców koszty zastępstwa procesowego w kwocie 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy A. N. i S. N. wnieśli odwołanie od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 czerwca 2013 r. odmawiającej przyznania im prawa do jednorazowego odszkodowania dla członków rodzin po zmarłym w wyniku wypadku przy pracy synu wnosząc o jej zmianę.

W uzasadnieniu stanowiska wnioskodawcy zarzucili oparcie decyzji na błędnym ustaleniu okoliczności faktycznych. Pominięcie istotnych okoliczności wypadku i oparcie się w rozstrzygnięciu jedynie na dowolnie wybranych przez organ rentowy dokumentach, nie obrazujących istoty sprawy. Organ rentowy pominął miejsce zdarzenia, w którym nastąpił zgon poszkodowanego leż, a także pominął okoliczności które miały miejsce w dniu zdarzenia. Wnioskodawcy wskazali, że w dniu zdarzenia na terenie zakładu pracy doszło do awarii systemu grzewczego, które przyczyn nie można było ustalić. Poszkodowany wraz z pracownikiem otrzymali polecenie poszukiwania przyczyn awarii. W ocenie wnioskodawców zaistnienie awarii skutkowało atmosferą pośpiechu, nerwowości i stresu. Poszkodowany nie był osobą zagrożoną zawałem serca, nie leczył się. W ocenie wnioskodawców zdarzenie, które miało miejsce w dniu 04 lutego 2012 r. stanowiło wypadek przy pracy.

Organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., w odpowiedzi na odwołania wnioskodawców, wniósł o ich oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do ich uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, że za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie, wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą. Organ rentowy odmówił wypłaty jednorazowego odszkodowania z uwagi na fakt, iż protokół powypadkowy zawiera stwierdzenia bezpodstawne. W ocenie organu rentowego śmierć D. N. nastąpiła wskutek zawału mięśnia sercowego wynikającego z wewnętrznych właściwości organizmu. Zatem bezpodstawnym jest zawarte w protokole powypadkowym stwierdzenie, iż zdarzenie stanowiło wypadek przy pracy gdyż brak jest przyczyny zewnętrznej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony D. N. był synem A. N. i S. N.. Był kawalerem, nie posiadał dzieci. Ubezpieczony nie chorował.

Ubezpieczony był zatrudniony w B. I. Polska sp.zo.o. we W. na podstawie umowy o pracę od dnia 03 września 2009 r. na stanowisku ślusarza- pomocnika palacza. Miejszem wykonywania pracy był zakład położony przy ulicy (...) we W.. Bezpośrednim przełożonym poszkodowanego był pracownik zajmujący stanowisko palacza. Ponadto ubezpieczony był pod nadzorem mistrza. Do obowiązków D. N. należała obsługa kotłów parowych i wodnych w ilości 3, obsługa podajnika węgla do zasobnika, usuwanie zatorów węgla tak zwanych szlaków na taśmie podajnika, pomoc palaczowi w eksploatacji kotła, regulacja temperatury w kotle, włączenie i wyłączenie taśmociągów.

W zakładzie pracy położonym przy ulicy (...), na najwyższym poziomie budynku znajduje się lej do którego z góry wsypywany jest węgiel, który na taśmach przemieszcza się do zasobnika podającego węgiel do kotłów. Na powierzchni leja znajdują się kraty zabezpieczające, które od początku zmiany ubezpieczonego w dniu 04 lutego 2012 r. nie były zabezpieczone przez zamknięcie.

W zakładzie pracy ubezpieczonego stosowano praktykę nie zamykania krat leja.

W dniu 04 lutego 2012 r. D. N. pracował na zmianę od 14.00 do 22.00. Tego dnia pracował na zmianie z kierownikiem palaczem i ślusarzem. Na tej zmianie obowiązki przełożonego ubezpieczonego pełnił palacz J. Z.. W tym dniu wieczorem na zewnątrz panowała temperatura – 16 ° C, która w nocy dochodziła do – 30 ° C.

W dniu 04 lutego 2012 r. doszło do awarii stacji wody, która podgrzewa kotły ciepłownicze oraz doszło awarii w postaci wycieku w układzie hydraulicznym. Nie usunięcie awarii skutkowało zagrożeniem zamrożenia instalacji grzewczej i uszkodzenia kotłów ciepłowniczych. Po ustaleniu wystąpienia awarii przez palacza J. Z. wydał polecenie ubezpieczonemu i drugiemu pracownikowi udania się na teren zakładu w celu sprawdzenia pomieszczeń i zlokalizowania miejsca awarii. Ponadto skontaktował się z mistrzem z uwagi na niemożność ustalenia przyczyn awarii oraz wyłączył podajniki węgla, ustawiono kotły na podtrzymywanie temperatury.

Ubezpieczony i drugi pracownik rozdzielili się i udali się do pomieszczeń. Około godziny 19-20 drugi pracownik pracujący na zmianie widział po raz ostatni ubezpieczonego przed wejściem do kotłowni.

W nocy z 04 na 05 lutego 2012 r. D. N. wpadł do niezabezpieczonego leja węglowego, gdzie był sam i nie był przez nikogo asekurowany. Na terenie zakładu panował hałas, zapylenie. Wysiłek fizyczny potrzebny do wydostania się z leja i emocje jakie musiało to zdarzenie wzbudzić, łącznie zapoczątkowały łańcuch zjawisk patofizjologicznych wiodących do zawału i śmierci. Wystąpienie awarii w zakładzie pracy i wpadnięcie do leja węglowego było czynnikiem powodujących stres psychofizyczny, który przyczynił się do zawału mięśnia sercowego, zatrzymania akcji serca i zgonu D. N..

Po zlokalizowaniu awarii i jej usunięciu nastąpiła konieczność ponownego uruchomienia rusztu węglowego i taśm z węglem otworu zsypanego. Około godziny 01.30 – 02.00 w nocy pracownik kolejnej zmiany zobaczył but D. N. w otworze zsypanym węglem i zobaczono fragment nogi ubezpieczonego. Następnie mistrz wezwał straży pożarną,

pogotowie ratunkowego i policję. Pracownicy służb straży pożarnej wyjęli ciało ubezpieczonego, a lekarz stwierdził zgon. Funkcjonariusze publiczni policji po udaniu się do leja węglowego stwierdzili jego otwarcie i niezabezpieczenie.

Po przeprowadzeniu dochodzenia wypadku, pracodawca ubezpieczonego sporządził w dniu 27 marca 2012 r. protokół powypadkowy nr 4A/2012, w którym uznał zaistniałe zdarzenie za wypadek przy pracy, co uzasadniono tym, iż zdarzenie spełnia kryteria wypadku przy pracy.

Badanie histopatologiczne wykonane podczas sekcji zwłok wykazało, że przyczyną śmieci był świeży zawał mięśnia sercowego ubezpieczonego.

W próbkach krwi pobranych w trakcie sekcji zwłok stwierdzono u ubezpieczonego D. N. zawartość alkoholu w ilości 1,2 ‰.

Dowody: zeznania świadków: częściowo A. K., K. H. - k. 37 (płyta CD), częściowo J. Z., k. 61 (płyta CD),

R. R. k. 67 (płyta CD),

Przesłuchanie w charakterze strony wnioskodawcy S. N. k. 67 (płyta CD),

opinia biegłego sądowego kardiologa z dnia 05 maja 2014 r.k. 74-77

dokumentacja w aktach ZUS -(pliki).

Decyzją z dnia 14 czerwca 2013 r., znak O.- (...), organ rentowy na podstawie art. 22 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy, odmówił wnioskodawczyni A. N. prawa do jednorazowego odszkodowania po zmarłym synu D. N..

Decyzją z dnia 14 czerwca 2013 r., znak O.- (...), organ rentowy na podstawie art. 22 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy, odmówił wnioskodawcy S. N. prawa do jednorazowego odszkodowania po zmarłym synu D. N..

Dowód: kserokopie decyzji organu rentowego z dn. 14.06.2013 r. k.14,15.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jako zasadne, zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestią sporną w sprawie było ustalenie czy wnioskodawcom przysługuje prawo do odszkodowania z ubezpieczenia wypadkowego po zmarłym D. N., a w związku z tym ustalenie czy do zdarzenia w dniu 04 lutego 2012r. doszło na skutek przyczyny lub współprzyczyny zewnętrznej czy też do zdarzenia doszło na skutek schorzenia samoistnego, na które cierpiał D. N..

W myśl art. 3 ust. 1 powołanej już ustawy z dnia 30.10.2002 r. za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Tym samym zgodnie ze wskazaną w tym przepisie definicją za wypadek przy pracy należy uznać takie zdarzenie, które spowodowało szkodę osobie (tj. chorobę, kalectwo, śmierć), a jednocześnie zostało ono wywołane przyczyną zewnętrzną, związaną czasowo, miejscowo i funkcjonalnie z wykonywaniem pracy zawodowej. To zaś oznacza, iż

przyczyna ta nie może pochodzić z organizmu pracownika dotkniętego zdarzeniem. Z tego też względu jeśli nagle pogorszenie zdrowia pracownika nie będzie miało związku z doznaniem urazu podczas wykonywania swojej pracy, nie będzie możliwe zaliczenie go do kategorii wypadków przy pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 9.06.2009 r., w sprawie II PK 318/08). Zatem, co należy podkreślić, aby zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy, musi zostać wywołane przyczyną zewnętrzną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.10.2007 r., w sprawie I UK 205/07).

Organ rentowy w niniejszej sprawie odmówił wnioskodawcom wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia wypadkowego powołując się na art. 22 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, zgodnie z którym zakład odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku, gdy protokół powypadkowy zawiera stwierdzenia bezpodstawne.

Zgodnie art. 13 ust. 1 zd. pierwsze ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.), członkom rodziny ubezpieczonego, który zmarł wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Natomiast w myśl art. 13 ust. 2 pkt 1 i 2 tejże ustawy, członkami rodziny uprawnionymi do odszkodowania są: małżonek, z zastrzeżeniem ust. 3 oraz dzieci własne, dzieci drugiego małżonka, dzieci przysposobione oraz przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletniości wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, w tym również w ramach rodziny zastępczej, spełniające w dniu śmierci ubezpieczonego lub rencisty warunki uzyskania renty rodzinnej.

Jednocześnie stosownie do art. 3 ust. 1 powyższej ustawy, za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: (1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych; (2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia; (3) w czasie pozostawiania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Organ rentowy na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 3 w/w ustawy, odmówił przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego, albowiem w jego ocenie, protokół powypadkowy zawiera stwierdzenia bezpodstawne, że wypadek z dnia 04 lutego 2012 r. spełnia wszystkie przesłanki uznania za wypadek przy pracy. Organ rentowy wskazał, że nie wystąpiła przesłanka w postaci przyczyny zewnętrznej wypadku i że doszło do niego w wyniku zawału mięśnia sercowego.

Postępowanie dowodowe w szczególności dowody z zeznań świadków wskazywały, że wykonywanie czynności przez ubezpieczonego leżały w zakresie jego obowiązków i miały miejsce w pomieszczeniach gdzie panował hałas i zadymienie. Po tym jak ubezpieczony otrzymał od kierownika zmiany – palacza polecenie poszukiwania awarii udał się do poszczególnych pomieszczeń. Zauważyć należy, że żaden z dwóch pozostałych pracowników nie widział D. N. w chwili wpadnięcia do leja, gdyż palacz pilnował pracy pieca, a drugi pracownik także poszukiwał awarii. Nie bez znaczenia dla oceny zdarzenia miało wystąpienie awarii, których zlokalizowanie i usunięcie stanowiło niecodzienną sytuację mogącą mieć poważne skutki dla pracodawcy ubezpieczonego w postaci zatrzymania pracy zakładu w środku sezonu grzewczego. Postępowanie dowodowe wskazało, że ubezpieczony udając się na górę do silosu wpadł do leja węglowego, którego kraty były otwarte, niezabezpieczone. Przeprowadzona sekcja zwłok wskazała, że przyczyną zgonu był wczesny zawał mięśnia sercowego.

Stwierdzenie przyczyn wystąpienia zawału mięśnia sercowego wymagało wiadomości specjalnych.

Biegły sądowy z zakresu kardiologii stwierdził, iż współprzyczyną zawału mięśnia sercowego był stres związany z wpadnięciem D. N. do leja z węglem oraz towarzyszący temu wysiłek fizyczny poczyniony w celu wydostania się na zewnątrz.

Zważywszy na powyższe Sąd doszedł do przekonania, że zdarzenie jakie miało miejsce w dniu 04 lutego 2012 r. w wyniku którego śmierć poniósł D. N. miało charakter nagły, było spowodowane współprzyczyną zewnętrzną w postaci stresu i wysiłku fizycznego skutkującą wystąpieniem zawału mięśnia sercowego, a nadto nastąpiło w związku z pracą.

Odnosząc się do stanu nietrzeźwości ubezpieczonego należy wskazać, że jest on okolicznością wyłączającą materialną odpowiedzialność organu rentowego wyłącznie w stosunku do ubezpieczonego (art. 21 ust. 2 ustawy). Tym samym świadczenie w postaci jednorazowego odszkodowania pieniężnego przysługuje członkom rodziny zmarłego pracownika niezależnie od tego, czy pracownik przyczynił się i w jakim stopniu do wypadku przy pracy.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie, w oparciu o zebrane w sprawie dowody z dokumentów oraz zeznań świadków: A. K., K. H., J. Z., R. R. k. 67 (płyta CD), przesłuchanie w charakterze strony wnioskodawcy S. N.. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentacji przedłożonej przez organ rentowy, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich autentyczności i wiarygodności.

Oceny zeznań świadków oraz wnioskodawców, Sąd dokonał w kontekście całego, zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd uznał je za wiarygodne, albowiem były one konsekwentne i logiczne oraz wzajemnie się uzupełniały i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym sprawy.

W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia biegłego sądowego kardiologa jest rzetelna, oparta na dokumentacji medycznej dot. D. N. i Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Biorąc pod uwagę, dokonane wyżej ustalenia i przeprowadzone rozważania, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje organu rentowego i w oparciu o treść art. 14 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 14 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniach społecznych z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych w zw. ust. 10 Obwieszczeniem Ministra Polityki Społecznej z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P. 2014, poz. 187.), przyznał wnioskodawczyni A. N. i S. N. prawo do jednorazowego odszkodowania po zmarłym w skutek wypadku przy pracy D. N. w kwocie 32 851,00 zł oraz kwotę 12 775,00 zł tytułem zwiększenia na uprawnionego drugiego członka rodziny, o czym orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie, kosztami poniesionymi przez ubezpieczonego, były koszty wynagrodzenia pełnomocnika go reprezentującego, które zgodnie z § 12 ust 1 pkt 5 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 461), które zostały podwyższone do 6-krotnej stawki wynagrodzenia minimalnego(60 zł x) z uwagi na zawiły charakter sprawy i nakład pracy pełnomocnika i wynosiły 360,00 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt II sentencji wyroku.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie cytowanych przepisów należało orzec jak na wstępie.